

י"א סיון ה'תשע"ה 29.5.15

מגזין מס' 331

שבת פרשת נשא

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

המגזין מוקדש לעילוי נשמת בנימין בן משה ורחל

החייך כסנא

יציאת מצרים ברוחניות – חלק ב' התקדמות בהליכה לאחור

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב כלב

עיקר העבודה הנדרשת מן השואף לחירותו היא עבודת ה'אתכפיא' (חינוך האדם את עצמו בדרך כפייה וקבלת עול, כביטוי להתבטלותו מרצון לצווי החיים) - שענינה "לא בא לי... אבל אני הולך על הנכון". וכדוגמת המתקדם בהליכה לאחור לעבר מטרתו: אף שפניו, לשון פנימיות (דהיינו תשוקותיו ורצונותיו שמצד מצבו הקודם ה'ילדותי'), מופנים ונמשכים בטבעם אל רגילותו המוכרת... בכל זאת, בפועל, אין הוא מתחשב בזה ובוחר לדבוק דוקא במעשים המקרבים אותו בהתמדה אל מבוקשו.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:00 במושב חמד שבמרכז הארץ. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com

התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:30) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

אבות האומה

שלושת הצדיקים אברהם, יצחק ויעקב נקראים 'אבות' ('אין קוראים אבות אלא לשלושה', ברכות ט"ז, ב'), מפני שבהם נתגבשה המהות המיוחדת של העם היהודי (שהגיעה לשלימותה במעמד הר סיני). הם ה'אבות' שלנו, שכן כל יהודי ויהודי נושא בקירבו, בירושה, את מהותם של האבות, מתוקף היותו יהודי. דרגתם הרוחנית של צדיקים אחרים, כמו השבטים וכדומה, אינה נמצאת בהכרח בכל אדם, אך דרגתם של האבות חייבת להימצא בכל יהודי. על כן אמרו חז"ל, "שכל אדם מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב", מפני שיש בכל יהודי את דרגת האבות.

מרכבה

כל אחד משלושת האבות הצטיין באחד משלושת ה'קווים': חסד (אברהם), גבורה (יצחק), תפארת (יעקב). ועד שאומרים על כך, כי האבות 'החליפו' בעבודתם הרוחנית את המידות העליונות, כמאמר: "אמרה מדת החסד לפני הקב"ה: מימי היות אברהם בארץ לא הוצרכתי אני לעשות מלאכתי, שהרי אברהם עומד ומשמש במקומי". וזאת, מפני שהאבות הקדושים ביטלו לחלוטין את מציאותם האישית, עד שלא היו אלא כלי שרת בידי המידה האלוקית שאותה ביטאו.

התבטלות כזאת מוגדרת כ'ביטול המרכבה'. כשם שהמרכבה אינה מהווה כלל מציאות עצמאית, אלא היא כלי שרת בידי האדם שיושב עליה; כך היו האבות בטלים לחלוטין לקב"ה, עד שכל ימיהם ובכל מעשיהם לא היו אלא כלי ביטוי של הקדושה. לכן נאמר: "האבות הן המרכבה", ולכן גם נקרא הקב"ה בשם "אלוקי אברהם", "אלוקי יצחק", "אלוקי יעקב", מפני שהאבות לא היו מציאות עצמאית, אלא התבטלו לגמרי לקב"ה ונכללו באורו.

הכינו החומרים

האבות הכשירו את העולם לקראת מתן התורה על הר סיני. עד אברהם אבינו היה מה שהגמרא מכנה "שני אלפים תוהו", וממנו התחילו "שני אלפים תורה". ניתן לחלק את העולם לשלוש תקופות: א) התקופה שלפני האבות; ב) תקופת האבות; ג) התקופה שממתן התורה ואילך. תקופת האבות מהווה שלב ביניים, שהכשיר את העולם לקבלת התורה והמצוות.

עבודתם של הצדיקים שלפני האבות, וכן כללות קיום המצוות בתקופה זו, לא היה בהם הכח להאיר את העולם. לכן אומר המדרש: "עד אברהם היה העולם מתנהג באפילה, משבא אברהם התחיל להאיר". העבודה הרוחנית והמצוות שלפני האבות לא יכלו להתרומם ממגבלות הבריאה, ולהביא לעולם אור עליון. במידה שהאיר אז אור אלוקי בעולם, היה זה האור שמלוּבש בבריאה ומצומצם לפי ערכה. אור אלוקי שלמעלה מגדרי העולם החל להאיר רק על ידי אברהם אבינו.

עבודת האבות עוררה שפע עילאי של אור אלוקי נעלה ביותר. הואיל והתבטלותם לקב"ה היתה מוחלטת,

כן: האבות הורידו לעולם אורות עליונים ביותר והכשירו את העולם לקבלת אור הקדושה, אך העבודה המעשית של קידוש המציאות הגשמית לא נעשתה על ידי האבות, אלא היא נעשית דוקא על ידינו. למצוות של האבות לא היה הכח להיספג בתוך המציאות הגשמית, להתמזג איתה ולקדשה; הם נשארו שני דברים נפרדים. על כן אנו אומרים שהאבות רק הכינו את הקרקע, אבל הכוח לקדש את המציאות הגשמית ולהעלותה למעלה – כח זה ניתן רק לבני ישראל במעמד הר סיני.

על כן זכו להוריד לעולם אורות אלוקיים נפלאים ביותר. בכך הכינו עבורנו את הכוחות לקיום התורה והמצוות שלנו. תורת החסידות מביאה על כך משל מאב שמכין לבנו את כל חומרי הבניין ואף את תוכנית הבנייה, כאשר הבן רק צריך ליטול את החומרים ולבנות את הבית בפועל.

במשל זה באות לידי ביטוי שתי נקודות:

(א) שהחומרים וכו' ניתנים לבן מן המוכן על ידי האב; (ב) אבל הבנייה בפועל נעשית על ידי הבן. ואף בנמשל

(מתוך האתר chabad.org.il)

משיחות אדמו"ר הרש"ב, רבי שלום בער: "בסדר העבודה של עבודת ה' על דרך החסידות, נמצאות כל הרמות... דרגת המת אינה זקוקה להסבר רב. אך קיימת גם, תודה לא-ל, תחיית המתים בעבודה רוחנית. מת הוא קר, אין דבר כל כך קר כמו השכל הטבעי והשכל האנושי, וכאשר השכל הטבעי מבין השגה אלוקית, והמדות שבשכל מגיבות ומתפעלות מהעריבות השכלית – הרי זו תחיית המתים האמיתית".

(על פי 'היום יום' י"א סיון)

הסיפור השבועי

כבוד התורה

"קישוט בית הכנסת", חזר הזר על מילות הגבאי. "וכי חג השבועות ממשמש ובא?!", הוסיף בנימה אירונית. "נראה כי מרחוק באת ועל כן אינך יודע כי פרשבורג מתכוננת לקבלת פני רבה החדש", ענה הגבאי, עדיין רגוע.

הזר לא ויתר. "האם מאורע זה חשוב הוא כל כך עד שכדאי להפסיק בעבורו יהודים מתפילתם ומתלמודם ולסלקם מבית הכנסת?!", שאל.

עתה נאלץ הגבאי לגייס את שארית סבלנותו. "האינך סבור כי שומה עלינו לקשט את המקום ולהכינו כראוי לקבלת פני הרב?! וכי למדת מימך פרק בהלכות כבוד התורה?!", השיב בשאלה שהיה בה יותר מקורטוב של עקיצה.

"קבלת פנים ושוב קבלת פנים. לא חבל על הכסף שאתם משקיעים בפרחים ובעצים? האם לא מוטב היה לו השתמשתם בו לעשיית מעשים טובים?", תקף האיש מכיוון לא צפוי.

כאן פקעה כליל סבלנותו של הגבאי. "כנראה אינך יודע מיהו הגאון רבי משה סופר, ואולי אף מעולם לא שמעת עליו. נכון?!", הטיח בזר בבזז מוחלט. "לו היה לך שמץ של מושג על גדולתו בתורה, היית ממעט בדיבורים וממהר לפנות את המקום כדי לאפשר לנו לעשות את המוטל עלינו".

"נו, נו", הפטיר האורח באדישות, "תן לי עוד כמה רגעים ואסיים". כעבור רגע הוסיף, "אם אמנם כדברך, כה גדול רבכם החדש, סבורני כי לא היה שבע נחת מהדרך שבה אתם מגרשים מתפללים מבית הכנסת". את המשפט האחרון שמע הגבאי מאחורי גבו, לאחר שנפנה לעניו ושב לחלק הוראות עבודה לעוזריו.

יום של סתיו בשנת תקס"ז. מזג האוויר המעונן והסגרירי לא פגם באווירה המרוממת ששרתה על העיר פרשבורג. וכי קלה היא? רבה החדש של העיר עתיד להופיע בה אחר הצהריים, וכל בני פרשבורג התכוננו לקבל את פניו ולכבדו, כיאה לשיעור קומתו התורנית.

הגבאי הראשי של בית הכנסת הגדול ועוזריו נערכו משעות הבוקר למירוק בית הכנסת ולקישוטו. צוות בעלי מלאכה עסק בציור שלטי "ברוך הבא" ופסוקי ברכה לתלייה בכניסה לבית הכנסת ועל כתליו הפנימיים. שני עצי ברוש צעירים וענפים ירוקים ורעננים הובאו לפתח בית הכנסת, כדי ליצור מהם שער כבוד חי.

הגבאי עבר בבית הכנסת וזירז את המשתהים בתפילתם. הוא ביקשם לסיים ולפנות את המקום, כדי שיהיה אפשר להתחיל בהכנת בית הכנסת למעמד ההכתרה. בחושו הגבאי רווי הניסיון ידע להתאים את המילים הנכונות לכל אחד. "הואיל נא, ר' בונים, ללכת לחיים ולשלום. בערב תבוא לכאן ותראה כי בעזרת ה' הכול מוכן ומתוקן". "מה, ר' יצחק? טרם סיימת את תפילתך? במחילה מכבודך היכנס לחדר הצדדי". "הלוא תראה ר' פינחס, אנחנו מפריעים לך, אנחנו מפריעים לך!..."

בזהירות ניגש אל הזר שעמד באחת הפינות, עטוף בטליתו, שקוע בתפילה. "במחילה, ר' יהודי, העוד תאריך בתפילה?", שאל. כשלא נענה חזר הגבאי על שאלתו, בקול רם יותר וביתר תוקף. הסיט האיש את טליתו מעל פניו ושאל: "כלום מבקש אתה לנעול את בית הכנסת?!".

"לא", ענה הגבאי, תמה על כי אין הלה מבחין בעבודה הרבה ובתכונה הגדולה מסביב, "אך עיניך הרואות, כי אנחנו עסוקים כרגע בניקוי בית הכנסת ובקישוטו!".

לא פגש פנים אל פנים את הרב החדש.

הגבאי פילס לעצמו דרך בין ההמון והגיע עד דלת ביתו של הדיין. כיון שדחק – נכנס. עוד רגע קט והנה עומד הוא חיוור כסיד, רגליו כושלות ושערותיו סומרות, מול האמת המביכה. אכן, הזר שעמו התעמת בבוקר וגער בו כי אינו מבין דבר בגדולת התורה וכבודה אינו אלא הרב בכבודו ובעצמו.

"יסלח לי כבוד תורתו, אנא יסלח לי!", פנה בקול רועד אל הרב וכמעט השתטח ארצה מלוא קומתו. "יסלח לי על המילים שיצאו מפי בחוסר זהירות ובלא מחשבה, ועל התנהגותי הגסה והמבישה".

הביט בו רבי משה סופר בעיניים משועשעות ובחיוך של טוב לב ואמר: "על מה צריך אני לסלוח? הלוא גירשת אותי מבית הכנסת – לכבודי!"...

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

אחר הצהריים עמדו כרכרות מקושטות לפני בית הקהילה, מוכנות להוביל את הפרנסים אל הכפר הקרוב, לקראת הרב החדש. והנה שמועה באה, כי הרב כבר הגיע העירה ומתאכסן בבית ידידו, הדיין רבי דניאל פרוסניץ. מיד הסיעו הכרכרות את הפרנסים לשם.

השמועה נפוצה בכל העיר וכעבור שעה קלה נאסף קהל רב סביב בית הדיין. בתוך כך נודעו פרטים נוספים. התברר כי למעשה הגיע הרב אל הכפר הסמוך עוד אמש. הבוקר, כשנודע לו שאין בכפר די יהודים למניין, הקדים ובא לפרשבורג בלא להודיע על כך לאיש.

צירפו האנשים פרט לפרט ולפתע התחוויר להם כי הזר שהתפלל הבוקר בבית הכנסת לא היה אלא הגאון רבי משה סופר – רבם החדש. מעיו של הגבאי החלו מתהפכים בבטנו. בבת אחת קלט את טעותו האיומה. ובכל זאת עדיין קיווה שחלה כאן טעות כלשהי ושמעולם

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת נשא

תפקידם של בני גרשון

בסופה של הפרשה הקודמת, פרשת במדבר, תארה התורה את תפקידי בני קהת, הראשונה משלושת משפחות שבט הלוי. פרשתנו, פרשת נשא, פותחת בתפקידי משמרת בני גרשון, המשפחה השניה משבט הלוי, אשר ישאו במסעות בני ישראל במדבר את היריעות המקיפות את המשכן ואת אלו הסוככות עליו, וכן ישאו את קלעי החצר ואת מסך שער החצר. כמו כן קובעת התורה כי איתמר בן אהרן הכהן יהיה האחראי על עבודת משמרת הגרשוני.

תפקידם של בני מררי

משמרת בני מררי, משפחת הלויים השלישית, מופקדים על נשיאת קרשי המשכן ובריחיו ועמודיו ואדניו, וכן עמודי החצר ואדניהם ויתדותיהם ומיתריהם ואביזריהם. גם הם, כבני גרשון, פועלים תחת ידו של איתמר הכהן. [על משמרת בני קהת (שכאמור זכו בתפקיד הבכיר של נשיאת כלי הקודש) הופקד אלעזר הכהן שהוכתר גם בתואר 'נשיא נשיאי משפחות הלוי', והוא שימלא את מקום אביו הכהן הגדול לאחר פטירתו].

מפקד כל נושאי המשכן וכליו

משה מצווה לערוך מפקד נוסף - הפעם הוא מונה את כל הגברים בני שבט לוי מבני 30 עד 50, הם אנשי משמרות נשיאת המשכן. ואלו תוצאות המפקד:

משפחת קהת: 2,750; משפחת גרשון: 2,630; משפחת מררי: 3,200; מספרם הכולל של בני שבט לוי העובדים (מגיל 30 עד 50): 8,580 נפש.

שלוש רמות קדושה - זו למעלה מזו

חניית בני ישראל במדבר היתה מסודרת בשלושה מחנות בהתאם לשלוש רמות קדושה שונות. הקדושה העליונה ביותר שרתה בעזרת המשכן (החצר), קדושה פחותה ממנה במחנה הלויים, ולמטה מכולן במחנה כלל ישראל. עם הקמת המשכן והשראת הקדושה עליו ועל ישראל, מצוה הקב"ה את משה להרחיק את הטמאים מאזורי הקדושה: על המצורעים לצאת אל מחוץ לשלושת המחנות; הזבים רשאים לשהות במחנה ישראל, אך אסורה עליהם הכניסה למחנה הלויים; ואילו הטמאים (טמאי מת) רשאים להיכנס גם למחנה לווייה אך לא אל חצר המשכן.

דיני הגזל ונשבע לשקר

הגזל את חברו ונשבע לשקר בבית הדין נקרא מועל בה', שהרי מלבד עבירת הגזל גם נשבע לשקר. לאחר שהודה על מעשהו הרע, עליו להחזיר את גזילתו בתוספת חמישית (עשרים אחוז) ולהביא קרבן אשם לכפרת חטאו. אם הנגזל אינו בין החיים ולא השאיר יורשים, יביא הגזל את דמי הגזילה לכהן המשרת במשמר אותו יום.

פרשת סוטה

אשה שבעלה מקנא לה וחושד בה כי היא מתרועעת עם

נזירותו. כאשר ישלים הוא את ימי נזירותו, יביא הנזיר כבש בן שנה לעולה, כבשה בת שנתה לחטאת, אייל לשלמים ומנחת מצות. לאחר הקרבת קרבנותיו יגלח הוא את ראשו בפתח אוהל מועד וישרוף משערותיו באש המבשלת את בשר השלמים. לבסוף יטול הכהן את זרוע האייל המבושלת וכן חלת מצה ורקיק מצה, ויניחם בכף יד הנזיר ויניפם לפני ה'. מעתה מותר הנזיר בשתיית יין ככל האדם.

ברכת כהנים

ה' מצוה את משה לומר לאהרן ולבניו כי ניתן להם (לכהנים לדורותיהם) כח מיוחד מאת ה' לברך את בני ישראל. וזהו נוסח ברכתם: "יברכך ה' וישמרך, יאר ה' פניו אליך ויחונך, ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום".

נדבת הנשיאים וקרבנותיהם

במשך שבעה ימים (שבעת ימי המילואים) מעמיד משה מידי יום את המשכן ומפרקו. וכך, חוזר הדבר ונשנה, עד אשר ביום השמיני, בא' בניסן, משאך מסיים משה רבנו להעמידו שורה סוף סוף השכינה על המשכן. אזי הוא מקדשו ומושחו בשמן משחת קודש.

עתה מביאים נדבתם נשיאי שניים עשר השבטים: שש עגלות ושניים עשר שוורים. על פי ציווי ה' מקבל משה את נדבתם ומעבירה ללויים לצורך נשיאת המשכן. שתי עגלות רתומות לארבעה פרים ניתנות למשפחת גרשון נושאי היריעות וכו', וארבע עגלות רתומות לששה פרים ניתנות למשפחת מררי (בהתאם למשאם הכבד – קרשי המשכן).

בני קהת המופקדים על נשיאת כלי הקודש אינם מקבלים עגלות, משום שמפאת קדושתם נישאים הכלים על כתפיהם.

מלבד מתנותיהם, מקריבים מידי יום נשיאי העדה קרבנות לחנוכת המזבח. בזה אחר זה, במשך 12 יום,

גבר זר, עליו להתרות בה לבל תתייחד עמו. ובאם עוברת האשה על הזהרתו וראו אותה אנשים מתייחדת עם האיש הזר אלא שאין ידוע מה באמת קרה ביניהם – חל עליה דין 'סוטה', ועל הבעל להביאה אל הכהן לבירור ענינה התורה מצוה כי על הסוטה להביא קרבן מנחה מקמח שעורים ולהתייצב בפני הכהן. לאחר הקרבת המנחה, יטול הכהן מים מהכיור שבעזרה בכלי חרס, יערב בהם מעפר חצר המשכן וימחוק את פסוקי פרשת סוטה אל תוך המים הקדושים. קודם שישקוה מן המים יזהיר הכהן את האשה כי עליה להודות על חטאה, או שתישבע כי נקיה היא. בחרה האשה להישבע ולא להודות, ישקה אותה הכהן מן המים המאררים לבירור מצבה. אם חטאה – יבואו המים בבטנה וירכה והיא תמות במיתה משונה. ובאם נקיה היא ולא חטאה – יבואו בה המים האלו לברכה, להיטיב פוריותה. ומבטיחה התורה כי מעתה תהייה לידותיה קלות וצאצאיה נאים ויראי שמים.

דיני הנזיר

איש או אשה הנודרים כי ינזרו מין, אסורים עליהם מעתה כל התוצרים הבאים מן הכרם – מלבד שאסורה עליהם שתיית היין, השיכר והחומץ, אסורים הם גם באכילת הענבים בעודם לחים או כשהם יבשים, וכן החרצנים והזגים כל ימי תקופת הנזירות שנטלו על עצמם (אם לא הזכירו זמן, תמשך נזירותם 30 יום, משך הזמן הקצר ביותר לענין נזירות). כמו כן אסורים עליהם התגלחת וטומאת המת, ואין הם מותרים להיטמא אף לקרוביהם ממדריגה ראשונה, כל ימי נזירותם.

אם בכל זאת נטמא הנזיר למת בשגגה או באונס, אזי פסקה נזירותו ועליו לטבול לטהרתו. וביום השביעי מיום טבילתו (טהרתו) יגלח ראשו, ולמחרת, ביום השמיני, יביא שני תורים או בני יונה לקרבן חטאת ועולה וכן כבש בן שנתו לאשם נזיר. ומעתה יתחיל למנות מחדש את ימי

מביאים שניים עשר נשיאי השבטים (בכל יום נשיא אחר) את תרומת קרבנותיהם הזוהה: לקרבן עולה - קערת כסף ומזרק כסף מלאים בסולת משומנת למנחה, כף זהב אחת מלאה קטורת, פר אחד, איל אחד, כבש בן שנה אחד; לקרבן חטאת - שעיר עיזים אחד; לקרבן שלמים - שני פרים, חמשה אילים, חמישה גדיים וחמשה כבשים בני שבקודש הקודשים.

שנה. עתה מפרטת התורה את שמות הנשיאים וסדר הקרבנות.

התגלות ה' אל משה

בסיום הפרשה, מספרת התורה על התגלות ה' אל משה לאחר הקמת המשכן. משה שומע את קול האלוקים מדבר מתוך האוהל מעל הכפורת, יוצא מבין שני הכרובים שבקודש הקודשים.

את תרומת קרבנותיהם הזוהה: לקרבן עולה - קערת כסף ומזרק כסף מלאים בסולת משומנת למנחה, כף זהב אחת מלאה קטורת, פר אחד, איל אחד, כבש בן שנה אחד; לקרבן חטאת - שעיר עיזים אחד; לקרבן שלמים - שני פרים, חמשה אילים, חמישה גדיים וחמשה כבשים בני

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר המשודרג

Www.tanyaor.com

להפוך מדבר למקום יישוב

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

"איש על דגלו, באותות לבית אבותם, יחנו בני

ישראל, מנגד, סביב לאוהל מועד יחנו" (במדבר ב,ב)

לאחר המניין של בני ישראל, שעליו מסופר בפרשה הקודמת (במדבר), באה פרשתנו (נשא) ומוסיפה ומספרת על מניין שבט לוי. שבט זה לא נמנה עם כל בני ישראל, אלא הקב"ה ציווה למנות את הלוויים בנפרד. מזה יש ללמוד הוראה נצחית לכל זמן ולכל מקום.

תחילה יש להקדים שאלה מרכזית: למה נזקקו בני ישראל להישאר במדבר ארבעים שנה? אמת שנגזרה עליהם גזרה שכניסתם לארץ תידחה בארבעים שנה, אבל הם היו יכולים לעשות את השנים הללו במקום מיושב ולא במדבר, ועוד במדבר שמתואר בתורה במילים – "במדבר הגדול והנורא, נחש שרף ועקרב, וצימאון אשר אין מים?"

להכניע את הרע

מבואר בתורת החסידות, שהשהייה במדבר היתה לה תכלית חשובה ביותר. המדבר מייצג את המקום "אשר לא ישב אדם (העליון) שם", כלומר, את המקומות שבהם אין הקדושה שורה. שם יש שליטה לכוחות הסטרא אחרא – "נחש, שרף ועקרב וצימאון". אולם על ידי שהייתם של בני ישראל במדבר ארבעים שנה, הכניעו את כחה של הסטרא אחרא והחדירו גילוי אלוקות גם ל"מדבר".

במשימה זו היה תפקיד מרכזי לבני לוי, נושאי המשכן וכליו, שעל ידם הפכו את המדבר ל"ארץ נושבת". לכן נמנו בני לוי בנפרד, כדי לתת להם ערך וחשיבות מיוחדת, דהיינו נתינת כח מיוחדת, שהמדבר לא יוכל להשפיע עליהם לרעה, אלא להפך – הם יהפכו אותו ל"ארץ

נושבת".

לא להתייאש

הרמב"ם כותב, שכל מי "אשר נדבה רוחו אותו... להיבדל לעמוד לפני ה' לשרתו", הוא בבחינת שבט לוי. מכאן שהתפקיד המיוחד והכוחות המיוחדים שניתנו לבני לוי במדבר נושאים עמם הוראה לכל יהודי בכל הדורות.

יכול יהודי להתבונן בסביבה שהוא חי בה ולהגיע למסקנה שזה 'מדבר'. במציאות כזאת הוא עלול לגרוע מעבודת ה' הראויה, בטענה שבמקום כזה אי אפשר להיות יהודי שומר תורה ומצוות כראוי. כמו כן הוא עלול ליפול לעצבות ולייאוש, לנטוש את שליחותו ולברוח למקום אחר. באה פרשתנו ומלמדת, שגם במדבר יש לבני לוי הכח להשכין את אור הקדושה ואף להפוך את המדבר עצמו ל"ארץ נושבת".

תמיד אפשר לתקן

כמו – כן יש כאן הוראה לעבודתו של האדם עם עצמו: כשאדם עורך חשבון צדק על מצבו הרוחני, הוא עלול להגיע למסקנה שהתנהגותו עד כה היתה בבחינת 'מדבר'. מסקנה זו עלולה להביא לידי ייאוש – איך אוכל לשנות את דרכי, ובפרט אם נהגתי כך פעם ופעמיים, והרגל נעשה טבע?

על זה באה ההוראה: בני לוי היו אז מבני שלושים ומעלה, ועד אז לא עסקו במלאכת המשכן ולא ידעו כיצד לעשותה. ובכל זאת קיבלו מהקב"ה כוחות מיוחדים ("נשא את ראש") שמכאן ואילך יהיו נושאי המשכן ויהפכו את המדבר למקום יישוב. כך יכול כל יהודי לטהר את עצמו מכל הדברים השליליים ולהשכין את הקב"ה בתוך נפשו.

(מעובד מתוך הספר "שלחן שבת", על פי

ספר השיחות 'ליקוטי שיחות' כרך י"ג)

חסידות על הפרשה נשא

החובה להשפיע שם הפרשה: נשא

ההוראה בעבודת ה' משם פרשתנו:

כל יהודי חייב להיות בבחינת 'הרמה', עליו להיות לא רק 'מקבל' אלא גם 'משפיע'. שכן כל אחד ואחד, מבלי הבט על מעמדו ומצבו הרוחני, מסוגל להשפיע על אחרים לפחות בענין מסויים. וכשם שגם העני בישראל חייב לקיים מצות צדקה לפי ערכו ויכולתו, כך גם ה'עני ואביון' ברוחניות חייב לתת ולהשפיע למי שנמצא בדרגה פחותה משלו.

(ה'תוועדויות' תשמ"ז כרך ג', עמ' 585)

תכלית הכוונה - "עשה טוב" "נשא את ראש בני גרשון גם הם" כמו שציוויתך על בני קהת (רש"י)

גרשון היה הבכור, ואף על פ כן מקדים הכתוב את בני קהת; מדוע?

גרשון - רומז לעבודה של גירוש ודחיית הרע, "סור מרע".

קהת - רומז לאסיפה וקיבוץ של מצוות ומעשים טובים, "עשה טוב" (קהת מלשון "ולו יקהת עמים", שפירושו "אסיפת העמים").

וזהו שגרשון נולד לפני קהת, כי סדר העבודה הוא "סור מרע" ואחר כך "עשה טוב", וכמשל הכנת ארמון לדירת המלך, שבתחילה מנקים אותו מן הלכלוך ("סור מרע") ורק לאחר מכן מכניסים לתוכו כלים נאים ("עשה טוב").

ובכל זאת הקדים הכתוב את בני קהת, שכן "סור מרע" הוא רק הכנה ל"עשה טוב", אמנם מבחינת

תכלית הכוונה - "עשה טוב" קודם.

(אור-התורה' - במדבר עמ' רלד)

הדיבור בתורה מגרש את הרע זאת עבודת משפחת בני הגרשוני... ומשמרתם ביד איתמר (ד,כח)

גרשון - מלשון גירוש, רומז לגירוש והרחקת הרע.
איתמר - רומז לדיבור בדברי תורה (איתמר מלשון דיבור, כמו 'איתמר' בגמרא).

לפי זה מובן הקשר בין בני גרשון לאיתמר, שכן הדיבור בתורה מפריד את הרע מהטוב ו'מגרש' אותו. שהרי בכל דבר גשמי יש תערובת של טוב ורע, וכאשר יהודי פוסק הלכה על-פי תורה ואומר על דבר מסויים שהוא כשר, הוא מפריד בכך את הרע שבו ומרחיקו.
(אור-התורה' - במדבר עמ' רלד)

המאור שבתורה מחזירו למוטב ולקח הכהן מים קדושים בכלי חרש (ה', י"ז)

מים - "אין מים אלא תורה".

מים קדושים - רומזים לפנימיות התורה, תורת החסידות.

"ולקח הכהן מים קדושים" - על ה"כהן" להשקות את הנפש החוטאת במעיינות פנימיות התורה, שכן "המאור שבה (רמז לסודות החכמה) מחזירו למוטב".

"בכלי חרש" - (שבשעה שכלי החרס נטמא אין דרך לטהרו ולתקנו אלא "שבירתו היא תקנתו") יש להפיץ את מעיינות החסידות גם ב"חוצה" (בחינת 'חוג' לקדושה), ועד ל"חוצה" כזה (שאין תקנתו אלא בשבירה) שאין "חוצה" למטה ממנה.

(לקוטי שיחות כרך ד')

בקרו אותנו באתר
www.tanyaor.com המחודש
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנפשו

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

YouTube f

שבת שלום!!!

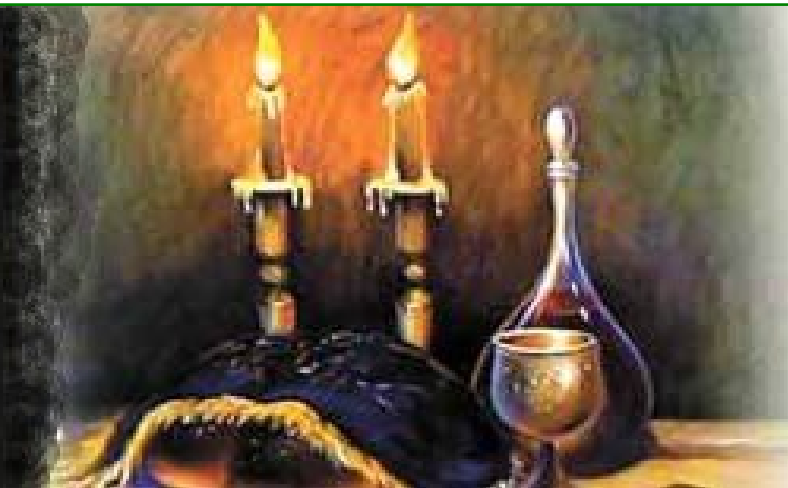
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קי"ז)
20:20	19:02	י-ם
20:23	19:18	ת"א
20:24	19:11	חיפה
20:21	19:19	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון